

РЕШЕНИЕ

№ 1397

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 19.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11221** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК, във връзка с чл.172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на В. И. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място] чрез пълномощника му – адв. Р. А. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005520 от 23.10.2023г. на Полицейски инспектор към СДВР-ОПП. С жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е издадена при неправилно приложение на процесуалния и материалния закон. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Иска се съдът да постанови решение, с което да се отмени процесната заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът- редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005520 от 23.10.2023г. на Полицейски инспектор към СДВР-ОПП на В. И. Г.

е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2, б. „а“ от ЗДвП – временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността. С Акт за установяване на административно нарушение, серия ГА- № 1105213 от 21.10.2023г. е констатирано, че на същата дата, около 15:30 часа в [населено място] управлявал собствения си товарен автомобил М. 312 Д с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение по Околовръстен път от бул. Л. шосе към бул. Р. и при проверката на връзката за С. скоростна тангента се установи, че не отговаря на изискванията на ЗДвП като не използва пътя по предназначение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на М. Т. на 01.11.2023 г. /л.9/. Жалбата до съда е подадена на 10.11.2023г. т.е. в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК – адресат на оспорения акт, с който се засягат права. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма. Според настоящия състав обаче същата е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения.

По силата на чл.36, ал.1 ЗАНН със съставянето на АУАН се образува административнонаказателното производство. Законосъобразно съставеният акт има констатираща и обвинителна функция. Със съставянето му за първи път в правния мир се обективира изявлението на актосъставителя относно конкретно извършено нарушение и личността на нарушителя. Поради това и от момента на съставянето на акта, за лицето, посочено като нарушител, възниква правото на защита срещу описаното в акта нарушение, на което кореспондира задължението на актосъставителя да опише конкретното нарушение, за да може лицето да разбере в какво се изразява нарушението и да организира защитата си. Създаването на достатъчно ефективни гаранции за упражняване на правото на защита на нарушителя е установено в негова полза с оглед възможността му да разбере фактическите и правни рамки на вмененото нарушение. Установена е система от правнорегламентирани предписания към актосъставителя, разделени на абсолютно задължителни и относително задължителни правила. Сред абсолютно задължителните правила е описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено.

Видно от събраните по делото доказателства в АУАН и в последвалата ПАМ самото нарушение е описано като управление на МПС, което „не отговаря на изискванията на ЗДвП като не използва пътя по предназначение“. Видно от АУАН правната квалификация, която е дадена е за нарушение на разпоредбата на чл.138, ал.11 от ЗДвП, която гласи: „На пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат превозни средства, които отговарят на изискванията на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни актове.“ Цитираната норма е бланкетна и всякога следва да бъде запълнена с посочване на онази норма, която регламентира съответното задължение или изискване, което не е спазено, за да бъде установено съответното нарушение. Или иначе казано, в случая, в съответствие с изискванията на чл. 42, т. 4 от ЗАНН съответно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН административният орган е следвало да опише конкретното нарушение с формата на изпълнителното деяние осъществено от лицето, което не е сторено. Тази неяснота не само не е отстранена, а задълбочена при съставянето на ПАМ, в която е отбелязано, че същата се налага до отстраняване на

НЕИЗПРАВНОСТТА.

Видовете техническа неизправност на едно МПС са подробно посочени в разпоредбата на чл. 10 от ППЗДвП, като посочването на конкретна неизправност в случая, от кръга на изброените в чл. 10 от ППЗДвП (което не е направено в процесната ЗППАМ), обуславя наличието на нарушение по чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП и следва същата да бъде посочена както в АУАН, така и в ЗППАМ. Тоест в процесния казус, видно и от описаната в АУАН респ. ЗППАМ фактическа обстановка, категорично не може да се установи за какво поведение е санкционирано лицето, което безспорно поставя същото в невъзможност за разбере в какво нарушение точно е обвинен и съобразно с това да организира и защитата си, а съдът е препятстван да установи налице ли за действително основанията за налагане на ПАМ и правилно ли е приложен материалния закон.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

Предвид изхода на спора на жалбоподателя следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса. Приложени са доказателства, че жалбоподателят е защитаван от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Предвид горното възнаграждението следва да бъде определено в минималния размер съгласно чл. 8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а именно 1 000 лева, а СДВЕР следва да бъде осъдена да заплати на адв. Р. А. посочената сума.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 17-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005520 от 23.10.2023г. на Полицейски инспектор към СДВР-ОПП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. И. Г., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 10.00 лв. / десет лева/ разноски по делото.

ОСЪЖДА СДВР на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв. Р. А. от ПАК с личен номер[ЕИК] сумата от от 1000 (хиляда) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ в полза на В. И. Г..

Решението не подлежи на обжалване съгл. чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: